

Warszawa, dnia 28 lutego 2017 r.

Poz. 386

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 lutego 2017 r.

w sprawie wykonywania niektórych czynności przez funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej oraz współpracy Służby Celno-Skarbowej z Policją i Strażą Graniczną

Na podstawie art. 135 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 88, 244 i 379) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

- 1) sposób wykonywania przez funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej, zwanego dalej „funkcjonariuszem”, czynności zatrzymywania i przeszukiwania osób, zatrzymywania rzeczy oraz przeszukiwania lokali mieszkalnych, pomieszczeń i innych miejsc, bagażu, ładunku i środków przewozowych w trybie i przypadkach określonych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, 1948, 2138 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 244);
- 2) sposób doprowadzania osób zatrzymanych do jednostek Policji lub Straży Granicznej;
- 3) tryb i zakres współpracy Służby Celno-Skarbowej z Policją i Strażą Graniczną.

§ 2. 1. Funkcjonariusz, przystępując do wykonywania czynności służbowych związanych z realizacją uprawnień, o których mowa w § 1 pkt 1, podaje:

- 1) stopień służbowy, imię i nazwisko w sposób umożliwiający odnotowanie tych danych;
- 2) podstawę prawną i przyczynę podjęcia czynności.

2. Funkcjonariusz nieumundurowany przy wykonywaniu czynności, o których mowa w § 1 pkt 1, okazuje również legitymację służbową, a na żądanie osoby, wobec której podjęto czynności, umożliwia odnotowanie danych w niej zawartych.

3. Po wykonaniu czynności, o których mowa w § 1 pkt 1, funkcjonariusz ustnie informuje osobę, wobec której czynności te podjęto, o prawie złożenia zażalenia na sposób przeprowadzenia tych czynności do prokuratora właściwego ze względu na miejsce ich przeprowadzenia.

§ 3. Jeżeli w trakcie wykonywania czynności, o których mowa w § 1 pkt 1, zostaną ujawnione przedmioty stwarzające niebezpieczeństwo dla życia, zdrowia ludzkiego lub mienia, funkcjonariusz, w granicach dostępnych środków, niezwłocznie podejmuje czynności ochronne, a w szczególności zabezpiecza niebezpieczne przedmioty i miejsce zagrożone przed dostępem osób postronnych oraz powiadamia dyżurnego w urzędzie celno-skarbowym właściwym ze względu na miejsce zdarzenia o konieczności podjęcia działań usuwających to niebezpieczeństwo.

Rozdział 2

Zatrzymywanie osób

§ 4. 1. Funkcjonariusz podczas zatrzymywania osoby w kolejności:

- 1) informuje ją o zatrzymaniu i jego przyczynach oraz o obowiązku podporządkowania się wydawanym poleceniom, a także o możliwości użycia środków przymusu bezpośredniego w przypadku niepodporządkowania się wydanym poleceniom;

- 2) wykonuje czynności, o których mowa w § 2 ust. 1 albo 2;
- 3) sprawdza, czy osoba zatrzymana posiada przy sobie:
 - a) broń lub inne niebezpieczne przedmioty,
 - b) przedmioty mogące stanowić dowody w postępowaniu lub podlegające przepadkowi, w tym przedmioty mogące służyć do popełnienia przestępstwa skarbowego lub przedmioty, które były przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego;
- 4) odbiera przedmioty, o których mowa w pkt 3;
- 5) ustala tożsamość osoby zatrzymanej.

2. W przypadku zatrzymywania osoby, co do której z posiadanych informacji lub okoliczności faktycznych wynika, że może posiadać broń lub inne niebezpieczne przedmioty, funkcjonariusz, przystępując do zatrzymania, poprzedza je okrzykiem „Służba Celno-Skarbowa”, a następnie w kolejności:

- 1) sprawdza, czy osoba zatrzymana posiada przy sobie broń lub inne przedmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 3;
- 2) odbiera osobie zatrzymanej broń i przedmioty, o których mowa w ust. 1 pkt 3;
- 3) wykonuje czynności, o których mowa w § 2 ust. 1 albo 2;
- 4) informuje osobę zatrzymaną o zatrzymaniu oraz o obowiązku podporządkowania się wydanym poleceniom, a także o możliwości użycia środków przymusu bezpośredniego w przypadku niepodporządkowania się wydanym poleceniom;
- 5) ustala tożsamość osoby zatrzymanej.

3. W razie powzięcia wiadomości, że osoba zatrzymana jest żołnierzem w czynnej służbie wojskowej, funkcjonariusz powiadamia właściwy organ wojskowy.

§ 5. 1. Funkcjonariusz ustala tożsamość osoby zatrzymanej na podstawie:

- 1) dowodu osobistego;
- 2) dokumentu paszportowego;
- 3) dokumentu podróży;
- 4) innego dokumentu zawierającego fotografię oraz oznaczenie serii, numer, datę wydania, datę ważności oraz nazwę organu wydającego.

2. W przypadku gdy nie można ustalić tożsamości osoby zatrzymanej na podstawie dokumentów, o których mowa w ust. 1, tożsamość tej osoby ustala się na podstawie:

- 1) oświadczenia innej osoby, której tożsamość została ustalona w sposób, o którym mowa w ust. 1;
- 2) oświadczenia osoby, która jest funkcjonariuszowi znana osobiście.

3. Funkcjonariusz może odstąpić od ustalania, zgodnie z ust. 1 albo 2, tożsamości osoby, która jest mu znana osobiście.

4. W przypadku gdy funkcjonariusz ustala tożsamość osób znajdujących się w pojeździe, gdy uzasadniają to względy bezpieczeństwa, może zażądać opuszczenia pojazdu przez te osoby.

5. W przypadku gdy osoba, której tożsamość jest ustalana, okaże dokumenty potwierdzające korzystanie z immunitetu, dalsze czynności służbowe z udziałem tej osoby mogą być wykonywane jedynie za jej zgodą.

§ 6. Po zatrzymaniu osoby funkcjonariusz niezwłocznie:

- 1) poucza osobę zatrzymaną o prawie do:
 - a) wniesienia, w terminie 7 dni od dnia zatrzymania, zażalenia na zatrzymanie do sądu rejonowego właściwego ze względu na miejsce zatrzymania lub prowadzenia postępowania,
 - b) wniesienia, w terminie 7 dni od dnia zatrzymania, zażalenia na sposób przeprowadzenia zatrzymania do prokuratora właściwego ze względu na miejsce zatrzymania,
 - c) zawiadomienia o zatrzymaniu osoby najbliższej, pracodawcy, uczelni lub szkoły,
 - d) zawiadomienia o zatrzymaniu zarządzającego przedsiębiorstwem, jeżeli osoba zatrzymana jest przedsiębiorcą lub niebędącym pracownikiem członkiem organu zarządzającego przedsiębiorcy,

- e) nawiązania, w dostępnej formie, kontaktu z adwokatem lub radcą prawnym, a także bezpośrednio z nim rozmowy w obecności funkcjonariusza,
 - f) nawiązania, w dostępnej formie, kontaktu z właściwym urzędem konsularnym lub przedstawicielstwem dyplomatycznym, jeżeli osoba zatrzymana jest cudzoziemcem;
- 2) wysłuchuje osobę zatrzymaną na okoliczność zatrzymania;
 - 3) sporządza protokół zatrzymania osoby;
 - 4) doręcza osobie zatrzymanej kopię protokołu zatrzymania, za potwierdzeniem odbioru;
 - 5) podejmuje czynności mające na celu realizację praw, o których mowa w pkt 1 lit. c-f, na żądanie osoby zatrzymanej;
 - 6) powiadamia o zatrzymaniu właściwego miejscowo prokuratora.

§ 7. 1. Jeżeli zachowanie osoby zatrzymanej wskazuje na to, że jest ona pod wpływem alkoholu lub innego podobnie działającego środka albo z innych powodów ma zakłóconą świadomość, osobę taką poddaje się niezwłocznie badaniu lekarskiemu.

2. Czynności określone w § 6 pkt 1, 2, 4 i 5 wykonuje się po ustaniu przyczyn zakłócających świadomość osoby zatrzymanej.

Rozdział 3

Przeszukiwanie osób, lokali mieszkalnych, pomieszczeń i innych miejsc, bagażu, ładunku i środków przewozowych oraz zatrzymywanie rzeczy

§ 8. 1. Funkcjonariusz dokonujący przeszukania osób, lokali mieszkalnych, pomieszczeń i innych miejsc, bagażu, ładunku lub środków przewozowych, zwanego dalej „przeszukaniem”, okazuje postanowienie sądu lub prokuratora.

2. W przypadkach niecierpiących zwłoki, gdy postanowienie sądu lub prokuratora nie zostało wydane, funkcjonariusz przed przystąpieniem do przeszukania okazuje nakaz właściwego naczelnika urzędu celno-skarbowego lub legitymację służbową.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, naczelnik urzędu celno-skarbowego zwraca się niezwłocznie do sądu lub prokuratora o zatwierdzenie przeszukania.

§ 9. Przystępując do przeszukania, funkcjonariusz w kolejności:

- 1) wykonuje czynności, o których mowa w § 2 ust. 1 albo 2;
- 2) okazuje osobie, u której ma nastąpić przeszukanie, dokument, na podstawie którego przystępuje do przeszukania;
- 3) informuje osobę, u której ma nastąpić przeszukanie, o celu czynności oraz o obowiązku podporządkowania się wydanym poleceniom, a także o możliwości użycia środków przymusu bezpośredniego w przypadku niepodporządkowania się wydanym poleceniom;
- 4) wzywa osobę, u której ma nastąpić przeszukanie, do wskazania miejsca, w którym znajduje się osoba podejrzana o popełnienie przestępstwa, wykroczenia, przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, lub do wydania poszukiwanych przedmiotów;
- 5) poucza osobę, u której ma nastąpić przeszukanie, o przysługującym jej prawie do:
 - a) obecności podczas przeszukania,
 - b) wskazania osoby, która może być obecna przy przeszukaniu,
 - c) złożenia wniosku o doręczenie jej postanowienia sądu lub prokuratora w przedmiocie zatwierdzenia przeszukania;
- 6) ustala, w razie konieczności, tożsamość osób znajdujących się w pomieszczeniu, w którym ma nastąpić przeszukanie, w sposób określony w § 5 ust. 1 albo 2.

§ 10. W przypadku braku możliwości swobodnego wejścia do pomieszczenia, w którym ma nastąpić przeszukanie, funkcjonariusz może wykonać tę czynność, pokonując przeszkodę, nawet gdyby mogło to spowodować uszkodzenie mienia, jednak bez wyrządzania nadmiernej szkody. Usunięcie tej przeszkody nie może zagrażać bezpieczeństwu uczestników przeszukania i osób postronnych.

§ 11. 1. W celu dokonania przeszukania, którego przedmiotem ma być bagaż, ładunek lub środek przewozowy, funkcjonariusz:

- 1) w warunkach:
 - a) dostatecznej widoczności – podaje sygnały tarczą do zatrzymywania środków przewozowych lub ręką,
 - b) niedostatecznej widoczności – podaje sygnały latarką ze światłem czerwonym albo tarczą do zatrzymywania środków przewozowych ze światłem odbłaskowym lub światłem czerwonym;
- 2) jadący oznakowanym pojazdem służbowym Krajowej Administracji Skarbowej – może podawać kierującemu środkiem przewozowym polecenia do określonego zachowania się za pomocą urządzeń nagłaśniających, sygnalizacyjnych lub świetlnych.

2. Polecenie do zatrzymania środka przewozowego podaje się z dostatecznej odległości, w sposób zapewniający jego dostrzeżenie przez kierującego pojazdem oraz bezpieczne zatrzymanie w miejscu wskazanym przez funkcjonariusza. Miejsce zatrzymania środka przewozowego może być wyznaczone przez ustawienie znaku „stój – kontrola celno-skarbowa”.

3. Środek przewozowy powinien być zatrzymany w miejscu, gdzie nie utrudnia to ruchu i nie zagraża bezpieczeństwu. W tym celu funkcjonariusz może wydać kontrolowanemu uczestnikowi ruchu polecenie jazdy za oznakowanym pojazdem służbowym Krajowej Administracji Skarbowej.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się w razie konieczności zatrzymania środka przewozowego w wyniku prowadzonych działań pościgowych.

5. W czasie przeszukiwania zatrzymanego środka przewozowego oznakowany pojazd służbowy Krajowej Administracji Skarbowej powinien być, w miarę możliwości, ustawiony za zatrzymanym i przeszukiwanym środkiem przewozowym.

6. W przypadku przeszukiwania zatrzymanego środka przewozowego w miejscu, gdzie jest to zabronione, kierujący pojazdem służbowym Krajowej Administracji Skarbowej przed przystąpieniem do przeszukania włącza niebieskie światło błyskowe.

7. Funkcjonariusz przed dokonaniem przeszukania środka przewozowego wykonuje czynności, o których mowa w § 2 ust. 1.

8. Przystępując do czynności przeszukania funkcjonariusz może wydać polecenie unieruchomienia silnika środka przewozowego, a także polecenie opuszczenia środka przewozowego.

9. Przepisu ust. 7 nie stosuje się w razie zatrzymania środka przewozowego:

- 1) w wyniku prowadzonych działań pościgowych;
- 2) co do którego istnieje uzasadnione podejrzenie, że pochodzi z przestępstwa;
- 3) jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że znajdują się w nim przedmioty pochodzące z przestępstwa lub osoby, które popełniły przestępstwo.

10. W przypadkach, o których mowa w ust. 9, funkcjonariusz nakazuje kierującemu środkiem przewozowym lub pasażerowi opuścić środek przewozowy, stanąć w rozkroku i oprzeć ręce na dachu (boku) pojazdu lub położyć się w obrębie pasa drogowego twarzą do ziemi.

11. Przeszukanie bagażu, ładunku lub środka przewozowego odbywa się w obecności ich posiadacza lub właściciela, przewoźnika, spedytora albo ich przedstawiciela.

12. W przypadku braku możliwości zapewnienia natychmiastowej obecności osób, o których mowa w ust. 11, funkcjonariusz może wykonać przeszukanie bagażu, ładunku lub środków przewozowych bez ich obecności, gdy z posiadanych informacji wynika, że zwłoka może spowodować zagrożenie życia, zdrowia ludzkiego lub mienia lub że istnieje uzasadniona obawa zniszczenia bądź utracenia rzeczy mogących stanowić dowód w sprawie lub które podlegają zajęciu w sprawie o przestępstwo, wykroczenie, przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe.

§ 12. Z czynności przeszukania lub zatrzymania rzeczy funkcjonariusz sporządza protokół.

§ 13. Funkcjonariusz, który ujawnił:

- 1) rzeczy mogące stanowić dowód w sprawie o przestępstwo, wykroczenie, przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, którego ściganie należy do zadań Krajowej Administracji Skarbowej, lub podlegające zajęciu w takim postępowaniu, zatrzymuje te rzeczy za pokwitowaniem;
- 2) rzeczy mogące stanowić dowód w sprawie o przestępstwo, wykroczenie, przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, podlegające zajęciu w postępowaniu, którego ściganie nie należy do zadań Krajowej Administracji Skarbowej, niezwłocznie powiadamia o tym Policję lub inny właściwy organ.

Rozdział 4

Doprowadzanie osób zatrzymanych

§ 14. Doprowadzenie osoby zatrzymanej, o którym mowa w art. 134 ust. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, zwane dalej „doprowadzeniem”, nie może być wykonywane z narażeniem życia lub zdrowia uczestników doprowadzenia lub osób postronnych.

§ 15. 1. Doprowadzenie wykonują funkcjonariusze, którzy dokonali zatrzymania, lub funkcjonariusze, którzy zostali wyznaczeni przez kierownika urzędu celno-skarbowego lub osobę przez niego upoważnioną.

2. Doprowadzeniem kieruje funkcjonariusz odpowiedzialny za przebieg i sposób wykonania doprowadzenia, wskazany przez kierownika urzędu celno-skarbowego lub osobę przez niego upoważnioną spośród funkcjonariuszy realizujących doprowadzenie, zwany dalej „dowódcą”.

3. Doprowadzenie wykonują funkcjonariusze, którzy odbyli szkolenie w tym zakresie, w liczbie koniecznej do zapewnienia bezpieczeństwa uczestników doprowadzenia i osób postronnych oraz uniemożliwienia ucieczki osoby doprowadzanej.

§ 16. Przed rozpoczęciem doprowadzenia dowódca sprawdza, czy osoba doprowadzana posiada przy sobie broń lub inne niebezpieczne przedmioty, oraz w oparciu o posiadane informacje ustala, czy wobec tej osoby zachodzą okoliczności mogące mieć wpływ na przebieg doprowadzenia.

§ 17. 1. Doprowadzenie wykonuje się z użyciem pojazdów służbowych Krajowej Administracji Skarbowej lub pieszo.

2. Jeżeli zachodzą okoliczności uniemożliwiające doprowadzenie pojazdem służbowym Krajowej Administracji Skarbowej, doprowadzenie może być wykonane z użyciem środka publicznego transportu zbiorowego, z wyłączeniem komunikacji miejskiej.

§ 18. 1. Osobę doprowadzaną służbowym samochodem osobowym umieszcza się na tylnym siedzeniu, między funkcjonariuszami, w sposób uniemożliwiający odebranie funkcjonariuszom broni palnej.

2. Osobę doprowadzaną autobusem umieszcza się na siedzeniach najbardziej oddalonych od drzwi, przy oknach. Funkcjonariusze zajmują siedzenia znajdujące się obok siedzenia zajmowanego przez tę osobę, w sposób uniemożliwiający odebranie funkcjonariuszom broni palnej.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, jeżeli doprowadzane są dwie osoby, można umieścić je na siedzeniach znajdujących się obok siebie. Funkcjonariusze zajmują siedzenia znajdujące się obok lub bezpośrednio za siedzeniami zajmowanymi przez te osoby.

4. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, dowódca zajmuje miejsce znajdujące się obok lub bezpośrednio za siedzeniami zajmowanymi przez funkcjonariuszy.

5. Osobę doprowadzaną pociągiem umieszcza się tyłem do kierunku jazdy, między funkcjonariuszami, w sposób uniemożliwiający odebranie funkcjonariuszom broni palnej.

6. Jeżeli doprowadzenie następuje innym pojazdem służbowym niż określony w ust. 1, przepisy ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

§ 19. Dowódca od chwili rozpoczęcia doprowadzenia odpowiada za przebieg i sposób wykonania doprowadzenia oraz bezpieczeństwo uczestników doprowadzenia i osób postronnych, w szczególności:

- 1) poleca funkcjonariuszom sprawdzenie, czy osoba doprowadzana posiada przy sobie broń lub inne niebezpieczne przedmioty, jeżeli okoliczności wskazują na możliwość wejścia w ich posiadanie, a w przypadku posiadania przez osobę doprowadzaną broni lub takich przedmiotów dowódca poleca funkcjonariuszom ich odebranie;
- 2) sprawdza, czy wyposażenie i uzbrojenie funkcjonariuszy, w tym środki łączności, środki przymusu bezpośredniego, broń palną, opatrunki osobiste i środki ochronne przed zakażeniem chorobami zakaźnymi są odpowiednie do mogących zaistnieć zagrożeń;
- 3) informuje bezpośredniego przełożonego o każdorazowej sytuacji mogącej mieć wpływ na bezpieczeństwo uczestników doprowadzenia lub osób postronnych;
- 4) przechowuje dokumenty oraz rzeczy osobistego użytku osoby doprowadzanej;
- 5) dopełnia formalności związanych z przekazaniem osoby doprowadzanej;
- 6) dokumentuje przebieg doprowadzenia w notatce służbowej.

§ 20. Podczas doprowadzenia funkcjonariusze w szczególności:

- 1) obserwują zachowanie osoby doprowadzanej;
- 2) uniemożliwiają kontaktowanie się osób doprowadzanych między sobą oraz z innymi osobami;
- 3) nie udzielają informacji o osobie doprowadzanej osobom postronnym;
- 4) nie prowadzą rozmów z osobą doprowadzaną;
- 5) nie pozostawiają osoby doprowadzanej bez nadzoru lub pod nadzorem innych osób;
- 6) nie zdejmują osobie doprowadzanej kajdanek bez zgody dowódcy.

§ 21. W przypadku ucieczki osoby doprowadzanej dowódca zarządza umieszczenie innych osób doprowadzanych w miejscu uniemożliwiającym ucieczkę oraz niezwłocznie informuje najbliższą jednostkę Policji lub Straży Granicznej o ucieczce.

§ 22. W przypadku gdy osoby doprowadzane są poddawane badaniu lekarskiemu, dowódca zapewnia warunki uniemożliwiające im ucieczkę z miejsca prowadzenia badań.

§ 23. 1. Doprowadzenie wykonywane przez funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej realizowane jest do najbliższej jednostki Policji lub Straży Granicznej, która posiada pomieszczenia dla osób zatrzymanych.

2. Po doprowadzeniu, o którym mowa w ust. 1, osobę doprowadzaną przekazuje się wraz z:

- 1) zabezpieczonymi rzeczami osobistego użytku;
- 2) kopią protokołu zatrzymania;
- 3) kopią zarządzenia prokuratora o zatrzymaniu osoby, jeżeli było wydane;
- 4) kopią nakazu organu Krajowej Administracji Skarbowej o zatrzymaniu osoby, jeżeli był wydany;
- 5) zaświadczeniem lekarskim stwierdzającym brak przeciwwskazań medycznych do przebywania osoby w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych lub doprowadzonych w celu wytrzeźwienia.

3. Przekazanie osoby doprowadzanej następuje na podstawie protokołu sporządzanego przez funkcjonariuszy w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, odpowiednio dla funkcjonariuszy przekazujących osobę doprowadzaną i funkcjonariusza Policji lub Straży Granicznej przyjmującego tę osobę.

4. Protokół przekazania, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) datę i godzinę przekazania osoby doprowadzanej;
- 2) nazwę jednostki Policji albo Straży Granicznej;
- 3) imię, nazwisko i stopień służbowy funkcjonariuszy przekazujących osobę doprowadzaną;
- 4) imię i nazwisko osoby doprowadzanej, a w razie niemożności ustalenia tożsamości – jej rysopis;
- 5) imię, nazwisko i stopień służbowy funkcjonariusza przyjmującego;
- 6) datę i godzinę oraz miejsce zatrzymania osoby doprowadzanej;
- 7) wykaz rzeczy oraz dokumentów przekazywanych wraz z osobą doprowadzaną;
- 8) informację dotyczącą okoliczności powstania widocznych obrażeń ciała – w przypadku doprowadzenia osoby posiadającej takie obrażenia;
- 9) dodatkowe informacje dotyczące przekazania;
- 10) podpisy dowódcy i funkcjonariusza przyjmującego.

Rozdział 5

Współpraca Służby Celno-Skarbowej z Policją i Strażą Graniczną

§ 24. Współpraca Służby Celno-Skarbowej z Policją i Strażą Graniczną, zwana dalej „współpracą”, jest prowadzona w związku z wykonywanymi przez funkcjonariuszy czynnościami, o których mowa w § 1 pkt 1 i 2, w zakresie:

- 1) ustalania danych osobowych osoby zatrzymanej;
- 2) ustalania danych dotyczących zatrzymanych rzeczy;

- 3) przekazywania informacji niezbędnych do wykonywania czynności określonych w § 1 pkt 1 i 2, w zakresie i trybie określonym odrębnymi przepisami;
- 4) zapewnienia wzajemnego bezpieczeństwa oraz skuteczności podczas wykonywanych zadań;
- 5) pościgu za osobą zatrzymaną;
- 6) organizowania wspólnych przedsięwzięć szkoleniowych;
- 7) wzajemnego udostępniania – podczas współdziałania, szkoleń i ćwiczeń – sprzętu i urządzeń wraz z obsługą.

§ 25. Współpraca jest podejmowana na wniosek organu Krajowej Administracji Skarbowej albo odpowiednio Policji lub Straży Granicznej złożony w postaci papierowej. W przypadkach niecierpiących zwłoki współpraca może być podjęta na wniosek ustny potwierdzony niezwłocznie wnioskiem złożonym w postaci papierowej.

§ 26. W przypadku dokonania zatrzymania w znacznej odległości od siedziby jednostki organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej, Policja lub Straż Graniczna udostępnia funkcjonariuszom Służby Celno-Skarbowej, w miarę posiadanych możliwości, pomieszczenia i tereny służbowe, środki łączności, środki transportu oraz sprzęt biurowy i informatyczny.

§ 27. W przypadku gdy wobec osób zatrzymanych zachodzi podejrzenie, że mogą one dokonać zamachu na życie lub zdrowie własne, funkcjonariuszy lub innych osób lub podjąć próbę ucieczki, albo w przypadku doprowadzenia osób zachowujących się agresywnie, Policja lub Straż Graniczna, w miarę posiadanych możliwości, na wniosek organu Krajowej Administracji Skarbowej, udziela pomocy przy wykonywaniu doprowadzenia, a w szczególności zapewnia przewóz osoby zatrzymanej środkiem transportu z przedziałem dla osób konwojowanych lub doprowadzanych.

§ 28. W przypadkach uzasadnionych koniecznością dostosowania zakresu i trybu współpracy do szczególnych, indywidualnych uwarunkowań, właściwe organy Krajowej Administracji Skarbowej, Policji i Straży Granicznej mogą zawierać porozumienia określające zakres niezbędnych dostosowań.

Rozdział 6

Przepisy przejściowe i końcowe

§ 29. Wszczęte i niezakończone przed dniem 1 marca 2017 r. sprawy związane z czynnościami zatrzymywania i przeszukiwania osób, zatrzymywania rzeczy, zatrzymywania pojazdów i innych środków przewozowych, przeszukiwania pomieszczeń, bagażu, ładunku, środków transportu i statków, a także badania towarów i pobierania ich próbek, do których właściwy był dyrektor izby celnej albo dyrektor urzędu kontroli skarbowej, przejmuje naczelnik urzędu celno-skarbowego.

§ 30. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 2017 r.¹⁾

Prezes Rady Ministrów: *B. Szydło*

¹⁾ Zakres spraw regulowany niniejszym rozporządzeniem był poprzednio uregulowany w:

- 1) rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 października 2010 r. w sprawie sposobu wykonywania niektórych czynności przez funkcjonariuszy celnych oraz trybu i zakresu współpracy Służby Celnej z Policją i Strażą Graniczną (Dz. U. poz. 1386), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 256 pkt 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1948 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 379);
- 2) rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 8 lipca 2011 r. w sprawie warunków, sposobu i szczegółowego trybu wykonywania niektórych czynności przez inspektorów i pracowników kontroli skarbowej, sposobu i trybu współpracy z Policją w zakresie wykonywanych czynności oraz wzorów dokumentów stosowanych w sprawach zatrzymania osoby i kontroli rodzaju paliwa używanego do napędu pojazdu mechanicznego (Dz. U. poz. 899), które w części dotyczącej zatrzymywania i przeszukiwania osób, przeszukiwania pomieszczeń, bagażu i ładunku, zatrzymywania pojazdów i innych środków przewozowych, oraz współpracy z Policją w zakresie dokonywania tych czynności traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 256 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej.